KULEDEKİ KÜÇÜK ADAM

HARUN YAHYA

Ocak, 2002

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

KÜLTÜR YAYINCILIK

Çatalçeşme sk. Üretmen Han No: 29/7
Cağaloğlu - İstanbul
Tel : (0 212) 511 44 03

Baskı: Seçil Ofset
100 Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

www.harunyahya.org
www.harunyahya.net

HARUN YAHYA'NIN ESERLERİNE
BİR TELEFONLA ULAŞABİLİRSİNİZ
(0-212) 511 44 03

İÇİNDEKİLER

OKUYUCUYA

Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

YAZAR VE ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimizin de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini tüm dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya kadar dünyanın pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslübun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya külliyatında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

GİRİŞ

Nasıl bir dünyada yaşıyorsunuz?

Sert bir zeminin üzerinde uzanan, içinde insanların, ağaçların, denizlerin veya binaların bulunduğu, üzerinde bulutların gezindiği, daha yukarıda dev bir uzay boşluğunun uzandığı bir dünya mı burası?

Siz de bu dünyanın içindeki milyarlarca insandan birisi misiniz?

Eğer bu sorulara "evet" cevabı verirseniz yanılmış olursunuz.

Eğer bu sorulara "evet" cevabı veriyorsanız, sizin için çok önemli olan bir gerçeği muhtemelen hayatınız boyunca göz ardı etmişsiniz demektir.

Çünkü siz üstte tarif edildiği gibi bir dünyada yaşamıyorsunuz. Aslında dünyanız çok daha küçük. Bu dünyanın içinde, değil milyarlarca kilometrelik mesafeler ya da ışık yılı uzaklığındaki galaksiler, birkaç metrelik bir uzaklık dahi yok. Siz aslında çok küçük ve kapalı bir mekanda yaşıyorsunuz: dev bir kulenin tepesindeki küçücük, kapısı mühürlenmiş bir odada. Bu odadan hayatınız boyunca hiç çıkmadınız. Bu odayı terk edip hiçbir yere gidemediniz. Sadece, odanın duvarlarına yansıtılan farklı şekiller, insanlar, mekanlar gördünüz. Odanın içindeki gizli hoparlörlerden çıkan sesleri duydunuz. Gerçekte kulenin tepesindeki bu küçük odada sizden başka hiç kimse yok. Yapayalnızsınız!

Söz konusu kule sizin bedeniniz, bu kulenin tepesindeki küçük oda (yani sizin dünyanız) ise beyninizdir.

Beyniniz, sizin içinden hiçbir zaman çıkamadığınız kapalı bir odadır; çünkü sizin "dış dünya" zannettiğiniz herşey, aslında beyninizin görme, işitme veya dokunma merkezlerinde duyumsadığınız algılardan ibarettir. Hiçbir zaman algılarınızı aşıp "gerçek madde" denen şeye (eğer böyle bir şey varsa) ulaşamazsınız. Beyninizin görme merkezine gelen elektrik sinyallerini seyreder, hiçbir zaman bu sinyallerin gerçek kaynağını göremezsiniz. Adeta, kapalı odanızın duvarındaki sinema perdesini seyreder, ama hiçbir zaman perde üzerindeki görüntülerin aslına ulaşamazsınız.

Bu kitapta size bu gerçeği anlatacağız. Burada anlatılanlar, şimdiye kadar alışmış olduğunuz pek çok düşünce ve kavramla büyük olasılıkla ters düşecektir. Ancak burada anlatılanlar, felsefi bir görüş ya da farklı bir yorum biçimi değil, bilimin ortaya koyduğu delillere dayanan somut bir gerçektir. Bu nedenle, alışkanlıklara dayanmadan, akıl ve mantıkla düşünüldüğünde bu gerçeğin reddedilmesi mümkün değildir.

Ve unutmayın ki, gerçeği göz ardı etmek, düşünmemek insanlara hiçbir şey kazandırmaz. Eğer kişi, "hayır ben kapalı bir odada değil, dev bir evrenin içindeki bir gezegenin üzerinde yaşıyorum" diyorsa, bunu ispat etmesi gerekir. İspat edemediği halde böyle bir düşünceye körü körüne inanmak, insanı ancak yanılgılara sürükler.

-I-

BEYİNDEKİ KÜÇÜK DÜNYA

İnsanlar, oldukça inandırıcı görünen görüntülere aldanabilir ve bu görüntüleri "gerçek madde" sanabilirler.

Tarihteki ilk "sinema gösterisi", bunun ilginç bir örneğidir. 1895 yılında Auguste ve Louis Lumierez adlı iki Fransız mucidin Paris'te yaptıkları bu ilk gösteride, istasyona yaklaşmakta olan bir trenin görüntüsü perdeye yansıtılmış, ancak salondaki izleyicilerin çoğu, trenin kendilerini ezeceğinden korkarak panik halinde dışarı kaçmışlardır.

Bu örnekten de anlaşıldığı gibi, bir görüntüyü "gerçek" sanabilmemiz, görüntüdeki teknik kalite ile yakından ilgilidir. İlk kez bir sinema perdesi gören insanlar, bu o dönem için çok üstün bir teknoloji olduğu için, gördükleri trenin "gerçek" olduğunu sanmış ve paniğe kapılmışlardır. Bugün ise aynı etki, hologram (üç boyutlu görüntü) oluşturan özel gözlükler sayesinde elde edilebilmektedir. Bu gözlüğü takan insanlar, gözlerinin önünde oluşturulan sanal dünyanın gerçek olduğu hissine kapılmakta, bu hisse göre davranmaktadırlar. Oysa bu esnada, bunun tamamen sanal bir görüntü olduğunu kesin olarak bilmektedirler.

Peki "gerçek dünya" dediğimiz görüntülerin durumu nedir? Bunlar da teknik kaliteleri nedeniyle bizi yanıltan birer hologram olabilirler mi?

Bu sorunun cevabını bulmak için, öncelikle "görme"nin ne olduğu hakkındaki bilgilerimizi yeniden düşünmemiz gerekir.

Dışarıda Işık Yoktur

Günümüzde bilim adamlarının son bilimsel bulgular ışığında vardıkları ilginç bir gerçek vardır: Dünyamız gerçekte zifiri karanlıktır. Çünkü bugün artık bilinmektedir ki, ışık tamamen subjektif bir kavramdır; yani insanların beyninde bir algı olarak oluşur. Gerçekte dış dünyada ışık yoktur. Ne lambalarımız, ne araba farları, ne de en büyük ışık kaynağımız olarak bildiğimiz Güneş gerçekte ışık saçmaz.

Güneş ve diğer "ışık kaynakları", sadece çok çeşitli dalga boylarında farklı türde elektromanyetik parçacıklar saçar. Bu parçacıklar, yapılarının öngördüğü şekilde evrene yayılır. Bunlardan bir kısmı dünyamıza ulaşır ve yine yapılarının gerektirdiği çeşitli etkiler oluşturur. Bu etkiler, parçacığın hacmine, ağırlığına, hızına, frekansına göre değişir.

Örneğin birçok radyoaktif parçacık vücudumuzun içinden geçip gider. Onları ancak kurşun levhalar durdurabilir. Bu parçacıkların bazıları o denli ağır ve enerji yüklüdürler ki, çoğu zaman çarptıkları molekülü parçalayarak yollarına pek sapmadan devam ederler.

Bu, radyasyonun kansere yol açmasının altında yatan nedendir. Daha güçsüz bir tür radyasyon olan röntgen ışınlarından yararlanılarak röntgen makinaları üretilmiştir. Bu makinaların yaptığı iş, radyo dalgalarının oluşturduğu etkiyi "görülebilen ışığa" çevirmek, yani gözlerimiz tarafından algılanabilir hale getirmektir.

Radyo dalgaları parçacık içermedikleri için çarpışma anında insana zarar vermezler. Bu dalgalar hiçbir duyumuz tarafından algılanamaz, ancak evlerimizdeki radyolar bunları kulaklarımız tarafından duyulabilir ses dalgalarına çevirir. Radyoda bir yayın yokken duyulan hışırtı, aslında Güneş ve tüm yıldızlar tarafından evrenin başlangıcından bu yana yayılan kozmik fon radyasyonunun "sesidir". Burada "ses" kelimesi ile kastedilen, bu dalgaların radyolarımız tarafından işlenerek kulaklarımız tarafından duyulabilir hale getirilmesinden sonra beynimizde oluşturdukları algıdır.

"Işık" dediğimiz algıya kaynaklık eden fotonlar ise çok daha hafif parçacıklardır ve çoğunlukla ilk çarptıkları atomdan sekerler. Üstelik bunu yaparken çarptıkları yere pek bir zarar da vermezler. Frekansları, yani titreşim hızları nedeniyle daha fazla enerji yüklü olan morötesi (ultraviyole) ışınları, cildimize nüfuz edebilir ve bazen genetik şifremizde bozulmalara neden olabilir. Belli saatlerde güneş ışığına çok fazla maruz kalmanın kansere neden olabilmesi bundandır.

Frekansları gereği kızıl ötesi (enfraruj) olarak adlandırılan fotonlar ise çarptıkları yüzeyde enerjilerinin bir kısmını bırakırlar ve buradaki atomların titreşim hızını, yani ısısını artırırlar. Bu yönleriyle kızıl ötesi ışınlar, ısı ışınları olarak da adlandırılır. Akkor haline gelmiş bir kömür sobası veya bir elektrik sobası bol miktarda kızıl ötesi ışın yayar. Bu ışınlar cildimiz tarafından sıcaklık hissi olarak "görülür", yani algılanır.

İşte fotonların bir kısmı da vardır ki frekansları morötesi ve kızıl ötesi ışınların arasında kalmıştır. Bunlar gözümüzün arkasındaki retina tabakasına düştüğünde buradaki hücreler tarafından elektrik sinyaline çevrilirler. Biz de gerçekte fiziksel birer parçacık olan fotonları "ışık" olarak algılarız. Eğer gözümüzdeki hücreler fotonları "ısı parçacıkları" olarak algılasalardı, o zaman bizim için ışık, renk ve karanlık olarak adlandırdığımız kavramlar hiçbir zaman olmayacak, cisimlere baktığımızda onların sadece "sıcak" veya "soğuk" olduklarını hissedecektik.

Gören, Göz Değildir

Bu ana kadar radyasyon türleri üzerinde bu şekilde teknik açıklamalar yapmamızın nedeni, bunların bulundukları ortamda "ışık" adlı bir etki oluşturmadıklarının anlaşılması içindi. Söz konusu radyoaktif parçalar hareket ederler, çarparlar, sekerler, bazen kırar ve bozarlar, fiziksel ve kimyasal etkiler oluştururlar. Fakat oluşturdukları etkilerin hiçbiri ışık olarak adlandırılamaz.

Bizim bu parçaların bazılarını "ışık ışınları" olarak adlandırmamızın tek nedeni, bunların gözümüz tarafından algılanmasıdır. Gözümüzün arkasındaki retina tabakasına

düşen fotonlar, buradaki algı hücreleri tarafından elektrik akımına dönüştürülürler. Bu elektrik akımı sinirler tarafından beyindeki görme merkezine taşınır. Beyindeki görme merkezi bu elektrik akımlarını yorumlayarak bir görüntü oluşturur.

Bu sisteme baktığımızda ilginç bir sonuca varırız: Aslında gözümüzün "görme" gibi bir özelliği yoktur. Göz, sadece fotonları elektrik sinyaline çeviren bir ara birimdir. İdrak etme kabiliyeti yoktur. Çevremizi sardığını düşündüğümüz pırıl pırıl dünyayı seyreden göz değildir. Işık veya renk hissi gözde oluşmaz.

Bu konuyu daha iyi kavrayabilmek için görmenin teknik tanımını biraz daha detaylandıralım.

Biz her bir frekanstaki (titreşimdeki) fotonlara bir renk adı veririz. Fotonun titreşim boyuna göre kırmızı, mavi veya sarı deriz. Tüm frekansların bileşimi ise beyazı oluşturur. Kağıt beyazdır, çünkü her frekansı yansıtır ve bunların bileşimi beyazı meydana getirir. Yaprak yeşildir, çünkü yalnızca yeşil renk hissi veren frekanslardaki fotonları yansıtır, geri kalanları emer. Cam saydamdır, çünkü fotonlar hemen hemen hiçbir engelle karşılaşmadan camın içinden geçerek bize ulaşabilirler. Siyah bir kumaş, tüm fotonları soğurduğu için geriye hiçbir şey yansımaz. Yani buradan gözümüze fotonlar ulaşmaz, biz de onu karanlık yani siyah olarak algılarız. Ayna görüntüyü kopyalar, çünkü yansıtma yüzeyi pürüzsüzdür ve gelen ışınlar çarpıp sektikleri anda birbirlerine olan paralellikleri hemen hemen hiç bozulmaz.

Bu bilgiler, ışık, karanlık, beyaz, yeşil, saydam gibi kavramların beyinde oluşan algıdan ibaret, tamamen göreceli tanımlar olduğunu göstermektedir. Gerçekte dış dünyada ne ışık, ne de renk vardır. Sadece bizim bu şekilde yorumladığımız radyasyon türleri vardır. Yorum tamamen bize aittir. Gözde oluşacak bir hata veya yapısal bir farklılık, gelen fotonları farklı elektrik sinyallerine dönüştürecek ve beyindeki görme merkezi aynı özellikte dahi olsa, göz tarafından işlenen sinyaller, aynı cismin çok farklı şekillerde algılanmasına neden olacaktır. Renk körleriyle normal görenlerin belli renkleri çok farklı algılamaları ve yorumlamaları bundandır.

Kısacası, bizim ışık veya renk olarak yorumladığımız foton hareketleri, zifiri karanlık bir ortamda gerçekleşen fiziksel olaylardan başka bir şey değildir. Göz de dahil olmak üzere tüm vücudumuz ve 3 boyutlu, rengarenk bir mekan olarak gördüğümüz, kimi insanların kesin olarak var olduğunu iddia ettikleri tüm maddi alem, bu karanlığın içinde yer alır.

Dış Dünya ile Sizin Aranızdaki Üç Aşamalı Duvar

Dikkat edilirse, bilimin ortaya koyduğu bu sonuçlar bize çok önemli bir gerçeği göstermektedir: Biz dış dünyadaki maddenin aslı ile hiçbir zaman muhatap olamayız.

Örneğin karşısına geçip seyrettiğimiz bir televizyonun kendisini hiçbir zaman göremeyiz. Bize sadece bu televizyondan çıkıp gelen veya ona çarpıp yansıyan fotonlar

ulaşır. Bunlar ışık değil, fiziksel parçacıklardır. Bir duvara çarpan tenis topunun geri sekmesi ve bizim de sadece bu topu görmemiz gibi bir durumdur bu. Yani daha bu aşamada televizyonun aslından bir aşama kopmuş oluruz. Fotonlar gözümüze gelip retina hücrelerine çarptığında ise, buradaki enzimler tarafından elektrik enerjisine çevrilirler. Yani televizyonun aslından ikinci bir aşama daha koparız. Bu elektrik enerjisi sinirler tarafından beynimizdeki görüntü merkezine ulaştırıldığında, bir kez daha değişikliğe uğrar ve "görüntü" dediğimiz forma bürünür. Bu, üçüncü aşamadır. Tek bir aşama bile "gerçek televizyon" ile bizim aramızdaki bağlantıyı koparmaya yetecek iken, bu iş tam üç farklı aşamada üç kez gerçekleşir.

Bir örnek vermek gerekirse, bu, birbirine kapılarla bağlanmış 3 ayrı odanın içindeki 3 kişiyle kulaktan kulağa oynamak gibidir. Sizin kulağınıza fısıldanan cümleyi gerçekten ilk kişi mi söylemiştir; ikinci veya üçüncü kişi bunu değiştirerek mi aktarmışlardır; üçüncü kişi bunu tamamen kendisi mi ortaya atmıştır; bunların hiçbirinden emin olamazsınız. İlk ve ikinci kişilerin gerçekten var olup olmadıklarından bile emin olamazsınız.

Konuyu daha da iyi açıklayacak bir başka örneği şöyle verebiliriz: Sizi bir deney için 1 yıllığına dış dünyaya tamamen kapalı bir yeraltı odasına kapattıklarını farz edin. Dış dünyayla yegane bağlantınız da önünüzdeki kapalı devre televizyon ekranı olsun. Odaya girip de ekranı ilk açtığınızda şöyle bir yazıyla karşılaşıyorsunuz: "Bu ekranda izleyeceğiniz görüntüler, Afrika kıtasında canlı olarak yayın yapan kameralardan aktarılmaktadır. Bu kameraların tespit ettiği görüntüler canlı olarak uydulara aktarılmakta, uydulardan bu odanın yukarısındaki vericilere yollanmakta, buradan da sizin ekranınıza taşınmaktadır".

Bu mesajın doğru olup olmadığından hiçbir zaman emin olamazsınız, çünkü görüntünün aktarıldığı her aşamada, görüntünün yapay bir kaynaktan gelmesi mümkündür. Afrika kıtasında çekim yaptığı iddia edilen kameralar, aslında yıllar önce çekilmiş bir video kaseti gösteriyor ve uydu üzerinden bu kaset size ulaşıyor olabilir. Dahası, ortada hiçbir kamera ve uydu olmayıp, size sadece yan odadaki bir video cihazından kaset izlettiriliyor olabilir. Afrika kıtasına bizzat gitmedikçe bunu bilemezsiniz. Ama odadan çıkamadığınıza göre, Afrika'ya gidip olayların "aslını" görmeniz de asla mümkün olmaz.

Buna rağmen yine de bu odaya girmeden önce dış dünya hakkında edindiğiniz bilgiler ve bu odadan bir zaman sonra tekrar çıkacak olduğunuzu bilmeniz, size ekranda gördüklerinizin "asıl" olduğuna dair bir kanaat sağlayabilir. Ancak eğer bu oda, sizin doğduğunuz günden bu yana hayatınızı geçirdiğiniz yer ise? Hayatınız boyunca bu odadan hiç çıkmıyorsanız? Hayatınız boyunca "dış dünya" olarak sadece önünüzdeki ekranı görüyorsanız? O zaman, bu ekranda gördüğünüz şeylerin birer "aslının" bulunduğuna dair hiçbir kanıt kalmaz. Hatta, gördüklerinizin birer aslının bulunduğunu düşünmek, oldukça zayıf bir inanç haline gelir. Çünkü muhatap olduğunuz tek şey, ekrandaki görüntülerdir.

Görme duyusu için anlattığımız bu gibi gerçekler, işitme, dokunma, tat ve koku algıları için de geçerlidir. Bunların her birini beynimizdeki kapalı odaların (işitme, dokunma, tat ve koku merkezlerinin) içinde algılarız. Bunların dış dünyadaki gerçek karşılıklarına asla ulaşamayız. Dinlediğimiz bir radyonun sesi, beynimizdeki işitme merkezinin içindedir. Dışarıda herhangi bir ses yoktur, sadece "ses dalgası" dediğimiz fiziksel hareketler vardır. Bu fiziksel hareketler çeşitli aşamalardan geçtikten sonra bize elektrik sinyali olarak gelmektedir. Birer elektrik sinyali olarak algıladığımız sesin dışarıda gerçek bir karşılığı olup olmadığını asla bilemeyiz. Üstteki kapalı oda örneğinin üzerinde tekrar düşünürsek, bize "Afrika ormanlarındaki aslanların kükremesi" olarak dinletilen sesler, gerçekte kapalı odamızın hemen yan tarafındaki bir stüdyoda oluşturulan yapay sesler olabilir.

Kendi Bedenimiz ve Rüyalarımız

Buraya kadar konuyu daha kolay kavramak için hep diğer cisimlerden söz ettik. Bir televizyonun aslını göremeyiz, bir radyonun aslını işitemeyiz. Tüm görüntüler, sesler, kokular ve tatlar beynimizdeki ilgili merkezlerin içinde oluşan kavramlardır. Dışımızdaki bir dünyanın içinde değil, içimizdeki bir dünyada yaşarız.

İnsanların bu açık gerçeği kavramakta zorlanmalarına neden olan bir etken, kendi bedenleri konusunda yanılmalarıdır. Aşağıya baktıklarında gördükleri beden ve bu bedenin her tarafından kendilerine ulaşan dokunma algıları, onların dünyayı yanlış algılamalarına yol açar. Bu bedenin verdiği izlenim nedeniyle, sanki bir "dış dünya"nın içinde yaşadıkları hissine kapılırlar.

Oysa söz konusu beden de, diğer cisimler gibi birer algıdır. Bedenimizin varlığına dair tüm bilgilerimiz, yani bedenimizin görüntüsü ve beynimize ulaşan dokunma hisleri, beynimizin ilgili algı merkezlerindedir.

Rüyalarımızı düşünürsek bu konuyu daha kolay kavrayabiliriz. Rüyanızda kendinizi tamamen hayali dünyalar içinde görürsünüz. Etrafınızda gördüğünüz cisimlerin ve insanların hiçbir gerçekliği yoktur. Üzerinde yürüdüğünüz toprak, yukarıdaki gökyüzü, gördüğünüz evler, ağaçlar, arabalar ve diğer herşey tamamen hayaldir; maddi bir karşılıkları yoktur. Ve hepsinin yeri, sizin beyninizin içidir. Beyninizde, daha doğrusu zihninizde vardırlar ve bundan başka bir yerde de değildirler.

Dikkat ederseniz, aynı durum rüyanızda gördüğünüz kendi bedeniniz için de geçerlidir. Rüyanızda da, şimdi olduğu gibi, aşağıya doğru baktığınızda eli-kolu olan, yürüyen, nefes alan, dokunma hisleri olan bir beden görürsünüz. Bu beden rüya dışındaki gerçek hayatta gördüğünüz bedenden bir hayli farklı da olabilir. Belki kendinizi üç kollu, dört bacaklı garip bir canavar gibi de görebilirsiniz. Bu üç ayrı kolun üçünde de dokunma duyusu hissedebilirsiniz. Bir başka rüyada ise, kendinizi kanatları olup uçabilen bir canlı olarak görebilir, bu kanatları gayet inandırıcı bir şekilde hissedebilirsiniz. Bir rüyada

görülebilecek olan bu sanal bedenlerin hepsi, sadece sizin zihninizde yer alan, ama sanki zihninizin dışındaymış gibi hissettiğiniz algılardan ibarettir.

Rüya örneği bize şunu gösterir: Bedenimizi çok gerçekçi bir şekilde hissetmemiz, gerçekten fiziksel anlamda böyle bir bedene sahip olduğumuzu göstermez. Ortada hiçbir fiziksel beden yokken de, tamamen zihnimizin içindeki bir beden algısını "vücudumuz" olarak görüp hissedebiliriz.

Peki rüyalar ile "gerçek hayat" arasındaki fark nedir? Rüyaların gerçek hayat dediğimiz algılara göre daha süreksiz, mantıksal yönden tutarsız ve düzensiz olduğu doğrudur. Ama bunun dışında, teknik olarak, rüya ile "gerçek hayat" arasında fark yoktur. Çünkü her ikisi de, beynin içindeki algı merkezlerinin uyarılması yoluyla oluşur.

Önceki sayfalarda "gerçek hayat" dediğimiz algıların görme merkezi, işitme merkezi gibi beyin bölümlerinde yaşandığını incelemiştik. Bir ansiklopedik kaynakta, rüyanın da aynı şekilde yaşandığı şöyle anlatılır:

Rüya görmek, diğer tüm zihinsel işlemler gibi, beynin ve aktivitelerinin bir ürünüdür. Bir insan ister uyanık isterse uykuda olsun, beyin daimi olarak elektriksel dalgalar verir. Bilim adamları bu dalgaları "elektroensephalograf" adı verilen bir cihazla ölçerler. Uykunun büyük bölümünde, beyin dalgaları geniş ve yavaştır. Ama bazı belirli zamanlarda, daha küçük ve hızlı hale gelirler, gözler sanki rüya gören kişi bir seri olayı seyrediyormuş gibi oldukça hızlı hareket etmeye başlar. Uykunun REM (Rapid Eye Movement-Hızlı Göz Hareketi) denen bu kısmı, rüyaların çoğunun oluştuğu bölümdür. Eğer kişi REM sırasında uyandırılırsa, gördüğü rüyanın detaylarını büyük olasılıkla hatırlayacaktır… REM uykusu sırasında, beyinden kaslara sinyal gönderen sinir yolları bloke olur. Dolayısıyla rüyalar sırasında beden hareket etmez. Ayrıca serebral korteks (beynin yüksek zihinsel işlevlerle ilgili kısmı) REM sırasında, rüya görülmeyen uyku bölümlerine göre çok daha aktiftir. Korteks, beynin "beyin sistemi" adı verilen bölümünden gelen nöronların (sinir hücrelerinin) taşıdığı impulslar (uyarılar) tarafından harekete geçirilir. *(World Book Multimedia Encyclopedia, "Dream", World Book Inc., 1998)*

Yani rüya beynimizin ilgili merkezlerine gelen impusların (uyarıların) yorumlanmasıyla oluşan bir algılar bütünüdür.

Dikkat ederseniz, "gerçek hayat" dediğimiz yaşam da tamamen aynı şekilde oluşur: Beynimizin ilgili merkezlerine gelen uyarılar, bu merkezlerde yorumlanır ve biz bu algılar bütününü "dış dünya" olarak algılarız.

Buradaki kritik soru, bu algıların kaynağının ne olduğu sorusudur. Alışkanlıklarımız, bizi bu algıların hep "dış dünya"daki cisimlerden geldiğine inandırmıştır. Oysa bu tamamen dayanaksız bir varsayımdır.

Konuyu daha iyi anlamak için rüya üzerinde düşünmeye devam edelim. Rüya gören bir insana şunu soralım: "Gördüğün algıların kaynağı nedir?" Bu soruya büyük olasılıkla "dış dünyadaki cisimler ve bunları algılayan bedenim" diyecektir. Ama ortada ne bir dış

dünya, ne de bu dünyayı algılayan bir beden vardır. Gördüğü herşey, beynindeki ilgili merkezler tarafından algılanan sinyallerden ibarettir.

Bizim de gördüğümüz, işittiğimiz, dokunduğumuz, tadını ve kokusunu aldığımız herşey, beynimizdeki ilgili merkezler tarafından algılanan sinyallerden ibaret olduğuna göre, o zaman bunların kaynağının "dış dünya" olduğundan nasıl emin olabiliriz?

Rüyamızda gördüğümüz yerlerin ve olayların, bir başka yerde veya boyutta maddesel karşılıkları olduğunu düşünüyor muyuz? Örneğin rüyamızda kendimizi Mars gezegeninin yüzeyinde yürürken gördüğümüzde, gerçekten Mars gezegeninin üzerinde bir bedenimiz bulunduğunu iddia ediyor muyuz?

Bunu iddia etmiyorsak, şu anda gördüğünüz ve adına "gerçek hayat" dediğimiz dünyanın fiziksel bir gerçekliği olduğunu da iddia edemeyiz. Beynimizde algıladığımız görüntü, dokunuş, ses, koku ve tatların, beynimiz dışında gerçek birer karşılıkları bulunduğuna emin olamayız.

Aksini iddia eden kişi, aynı zamanda kendisinin "kulenin tepesindeki küçük adam" olduğunu iddia etmiş olur.

Nedenini bir sonraki bölümde inceleyelim.

-II-

KULENİN ZİRVESİNDEKİ KÜÇÜK ADAM

Bir önceki bölümde incelediklerimizi kısaca özetleyelim: Bizim gördüğümüz, duyduğumuz, dokunduğumuz ve adına "madde" dediğimiz şeyler, aslında beynimizde izlediğimiz algılardan ibarettir. Hiçbir zaman beynimizden dışarı çıkıp bunlarla muhatap olamayız, bunların gerçekten dış dünyada var olup olmadıklarını kontrol edemeyiz. Rüya ile gerçek hayat arasında teknik bir fark yoktur, her ikisini de beynimizde görürüz. Bizim çok büyük sandığımız dünya, aslında beynimizin içine sıkışmış bir algılar bütünüdür. Bizden milyarlarca kilometre uzakta sandığımız dev galaksiler, beynimizdeki görüntü merkezinde yer alan, yani bizim "uzağımızda" değil, aksine "içimizde" var olan algılardır.

Bu, insanların çoğunun, belki de tamamına yakınının habersiz olduğu çok büyük bir gerçektir. Ama başkalarının bu gerçekten habersiz olması, bizim için bir bahane oluşturmaz. Çünkü söz konusu "başkaları" da bizim beynimizin içindeki görüntülerdir. Bir görüntüyle muhatabız ve gördüklerimizi anlamakla sorumlu olan biziz. Gördüğümüz insanların hepsi bize "bu dünya algı değil, gerçek" dese de, bu bir şeyi değiştirmez. Rüyanızda da binlerce insanın bir ağızdan "bu bir rüya değil, gerçek" dediklerine tanık olabilirsiniz. Ama biraz sonra rüya biter ve bu kişiler bir anda kaybolurlar. Çünkü birer algı olmak dışında, zaten hiç var olmamışlardır. Gerçek hayat da bir gün -ölümle birlikte- böyle bitecek ve gördüğümüz tüm varlıklar (bize "bu dünya gerçek" diyen insanlar dahil) kaybolup gidecekler, onların yerine yepyeni bir alem karşımıza çıkacaktır. Bu, ahiret alemidir. Allah, dünyadaki gölge varlıkları kendilerine hayat amacı haline getiren veya onlardan medet uman ve böylece onları putlaştıran insanların ölüm anındaki durumunu Kuran'da anlatırken bu gerçeği şöyle açıklamaktadır:

... Nihayet elçilerimiz, hayatlarına son vermek üzere kendilerine gittiklerinde onlara diyecekler ki: "Allah'tan başka taptıklarınız nerede?" "Onlar bizi bırakıp-kayboldular" diyecekler. (Böylelikle) Bunlar, gerçekten kâfirler olduklarına kendi aleyhlerinde şehadet ettiler. (Araf Suresi, 37)

Burada anlattığımız gerçeğe itiraz edenler, materyalistlerdir. Yani maddenin asıl varlık olduğunu, insan zihninin de maddenin bir türevi olduğunu iddia edenler. Materyalistler genelde burada anlatılan gerçeği, yani maddenin aslına hiçbir zaman ulaşamadığımız gerçeğini düşünmek ve tartışmak istemezler. Hatta çoğu zaman buna sinirlenirler. Madde dediğimiz kavramın gerçekte zihnimizdeki algılardan ibaret olduğu, 18. yüzyılda ünlü İngiliz düşünür ve din adamı George Berkeley tarafından sistemli bir biçimde açıklandığında, materyalistler öfkeli tepkiler vermişlerdir. Aynı dönemde yaşayan

materyalist düşünür Samuel Johnson, bir taşa tekme atmış ve "işte Berkeley'i çürüttüm" diye bağırmıştır. Oysa Johnson'ın -ve daha sonra benzer cevaplar veren diğer materyalistlerin- ilkel tepkisi sadece konuyu anlamaktan ne kadar uzak olduklarını göstermektedir. Çünkü ne taşlara tekme atmaları ne duvarları yumruklamaları, maddenin varlığına dair bir delil oluşturmaz. O anda yaptıkları ve hissettikleri herşey, birer algı olarak beyinlerinin içindedir. Nitekim rüyalarında da taşları aynı gerçekçilikle tekmeleyebilirler; ama onlar da kabul edeceklerdir ki ortada bir taş yoktur.

Materyalistlerin bu konudaki direnişlerinin temelinde yine çoğu zaman bu konuyu kavrayamayışları yatar. Maddenin varlığına kendilerini dogmatik bir biçimde inandırmışlardır ve bunu sorgulamaktan şiddetle kaçınırlar. Biz onları biraz daha samimi düşünmeye davet ediyoruz. Ve düşünmek istemedikleri bir gerçeği onlar için düşünüp açıklıyoruz:

Bu gerçek, eğer maddenin varlığını kabul ediyorlarsa, kendilerini de "kulenin tepesindeki küçük adam" olarak kabul etmeleri gerektiğidir.

Kule ve Zirvesindeki Kapalı Oda

Bu kitabın ismini de oluşturan söz konusu kule kavramı, konuyu daha iyi açıklamak için kullandığımız bir örnektir.

Anlamı şudur: Eğer şu anda beyninizin içinde olan dünya görüntüsünün ve kendi bedeninize ait görüntünün dışarıda bir de maddi aslının bulunduğunu iddia ederseniz, o zaman tüm bu görüntüleri kafatasının içinde taşıyan dev bir bedenin varlığını da kabul etmeniz gerekir. Bu durumda siz, herşeyi beyninizde algıladığınıza göre adeta dev bir kulenin tepesindeki küçük bir odaya hapsedilmiş küçük bir adam olursunuz.

Bu sonuca nasıl varıldığını aşama aşama düşünelim:

1) Şu anda gözlerinizi çevirip etrafa baktığınızda pek çok cisim görüyorsunuz. Duvarlar, eşyalar, gökyüzü, evler, insanlar, arabalar ve tüm bunların yanında bir de kendi bedeniniz. Tüm bu cisimlerin hepsi, bedeniniz de dahil olmak üzere aynı yerdeler.

2) Bu yer acaba neresi? Önceki sayfalardaki açıklamaları hatırlarsanız bu yerin başka herhangi bir yer değil, doğrudan sizin beyninizin içindeki görme merkezi olduğunu fark edebilirsiniz. Yani muhatap olduğunuz tüm dünya, kendi bedeniniz de dahil olmak üzere, kafatasınızın içinde, beyninizin arka taraflarında yer alan birkaç cm3 hacmindeki bir alandadır. Şu anda kafatasınızın içindeki bu alandaki kitaba bakıyorsunuz. Kitabı ellerinizle çevirirken gördüğünüz ve hissettiğiniz eller, beyninizin görme ve dokunma merkezlerinde yer alıyor. Bedeninizin tüm organları da aynı yerde; kafatasınızın içinde. Bu kitabı okurken oturduğunuz koltuk, koltuğun içinde bulunduğu oda da aynı yerde.

3) Peki birer algı olan ve kafatasınızın içinde yer alan bu bedenin dışında, bir de ayrıca maddesel bir bedeniniz olduğuna mı inanıyorsunuz? Eğer böyle bir beden olduğuna inanıyorsanız, bilin ki onu şimdiye kadar hiç göremediniz. Nasıl bir şey

olduğuna dair hiçbir kesin bilgiye sahip değilsiniz. Böyle bir bedenin varlığına dair sadece bir varsayımda bulunabilirsiniz.

4) Eğer böyle bir bedenin varlığına inanıyorsanız, onun şu an gördüğünüz bedeninizin dışında yer alan bir dev olduğunu kabul etmeniz gerekir. Siz ve tüm gördükleriniz, yani odanız veya dışardaki cisimlerin tamamı bu devin kafatasındaki görme merkezinde yer aldığına göre, onun maddesel bedeninin çok çok büyük olması gerekiyor. Şu an bulunduğunuz mekandan daha aşağıda omuzları, kolları, gövdesi, bacakları ve ayakları uzanıyor olmalı. (Eğer o da sizin gibi iki kollu, iki bacaklı bir insansa.)

5) Bu durumda, siz bir devin kafatasında yaşayan bir minyatür insan olursunuz. Bir başka deyişle, dev bir kulenin tepesindeki kilitli bir odada yaşayan, bu odadan hiçbir zaman çıkamayan, sadece önüne konan ekranı seyreden, hapsedilmiş bir insan olursunuz. Kule, dışarıda var olduğunu iddia ettiğiniz maddesel bedeniniz, gördüğünüz beden ise kulenin tepesinde hapsolmuş olan küçük adamdır.

Bu dev kuleyi (yani var olduğunu sandığımız maddesel bedeninizi) hiç göremezsiniz. Çünkü kulenin tepesindeki küçük karanlık odaya kilitlenmişsinizdir. Hayatınız boyunca o odadan çıkamazsınız. O karanlık odanın duvarlarına yansıtılan görüntüleri izlersiniz. Bu görüntülerdeki bazı cisimler (örneğin yıldızlar) size belki milyonlarca kilometre uzaklıkta gibi gelebilir. Oysa gerçekte hep aynı küçük odanın içindesinizdir.

Bu konuyu daha iyi anlamak için, televizyonlarda sıkça rastladığımız fantastik çizgi filmlerden de bir örnek verebiliriz. Bu çizgi filmlerin bazılarında dev bir beden, kafatasındaki kontrol merkezinde oturan bir kişi tarafından kontrol edilir. Mesela "Voltran" adlı ünlü çizgi filmde, dev robotlar, kafa bölümündeki merkezde oturan bir adam tarafından yönetilirler. Dev robot bu insanın emirlerine göre hareket eder. Adam, dev bir kule büyüklüğündeki robotun içinde oturan küçük bir vücuttur.

İşte eğer şu an gördüğünüz, hissettiğiniz bedenin maddesel bir karşılığı olduğuna inanıyorsanız, böyle bir sistemi kabul etmeniz lazım. Bir başka deyişle, adeta "bir kulenin tepesindeki odada oturan küçük adam" veya "dev bir robotun tepesinde oturan küçük adam" olduğunuzu kabul etmeniz gerekiyor.

Eğer şu an gördüğünüz, hissettiğiniz bedenin yaklaşık 1.80 metre civarında bir boyu olduğunu düşünüyorsanız, yapılacak kıyaslamada, dışarıda var olduğunu kabul ettiğiniz bedenin, birkaç cm3 boyutundaki algı merkezlerine göre bir dev haline geldiğini de kabul etmelisiniz. Eğer vücudunuz bir kule, bunları algılayan "Ben" de o kulenin tepesindeki hücrede yaşayan bir insan olarak düşünülürse, bu kulenin boyu yüzlerce metreyi bulmalıdır. Eğer "ben" dediğiniz vücut görüntünüz 1.80 metre ise, dışarıda var olduğunu kabul ettiğiniz maddesel beden de yüzlerce metre boyunda olmalıdır.

Bu konuyu şöyle bir örnekle daha açıklayabiliriz: Dışarıda bir arabanın var olduğunu ve kendisinin de bu arabayı gördüğünü iddia eden kişinin şunları düşünmesi gerekir.

-Arabaya ait görüntü insanın beynindeki görme merkezinde oluşur. Görme merkezi ise toplam birkaç cm3 boyutundaki bir alandır. Eğer bu alana birkaç metre boyunda bir arabanın görüntüsü sığıyorsa, bu alanın da en az bu genişlikte olması gerekir.

-Eğer bu alan birkaç metre genişliğindeyse bu durumda insan beyninin de bu alanla orantılı şekilde çok büyük boyutlarda olması gerekir.

-Eğer insan beyni böylesine geniş bir yer kaplıyorsa, insanın vücudunun da yine beyniyle doğru orantılı olarak kilometrelerce uzunlukta olması gerekir.

Burada sadece bir arabayı gören kişiden söz edildi. Aynı durumu kilometrelerce uzayan bir vadiye bakan kişi için düşünelim. Eğer vadinin aslını gördüğünü iddia ediyorsa, bu kişinin görme merkezinin de aynı şekilde en az kilometrelerce karelik bir alan kaplaması gerekir. Bu durumda insanın beyni, iç organları, kolları, bacakları da bununla orantılı şekilde dev bir boyuta dönüşmelidir.

Böyle bir şey söz konusu olmadığına göre, dışarıda birkaç metrelik bir arabanın veya kilometrelerce kare yer kaplayan bir vadinin var olduğunu ve insanın da bunların asılları ile muhatap olduğunu iddia etmek son derece mantıksız değil midir?

-III-

KULEYE İNANMANIN SAÇMALIĞI

Kuledeki küçük adam, bizim iddiamız değildir. Materyalistlerin iddia ettikleri düşüncenin doğal bir sonucudur. Maddenin fiziksel varlığında ısrar eden, bizim maddesel varlıklarla muhatap olduğumuzu savunan bir materyalist, bu ilginç sonucu savunmak durumundadır. Çünkü, gördüğü ve hissettiği bedeninin dışında, bu bedeni ve onun bulunduğu alanı tepesinde taşıyan bir başka beden daha bulunduğunu iddia etmektedir.

Bunu detaylı olarak düşündükçe, materyalist iddianın ne denli saçma bir tablo çizdiği açıkça görülür.

Aslında materyalistler, kendilerine bile ürkütücü gelecek bir canlıyı insan olarak tarif etmektedir. Bu korkutucu manzarayı biraz tarif edelim: Materyalist, tüm evreni kafasının içinde minik bir yerde taşıyıp, ona yakından bakan dev birini tarif etmektedir. Güneş, Ay, yıldızlar ve tüm ışık kaynakları beyninin içinde olduğu için de, söz konusu dev, kaçınılmaz olarak karanlıkta gezmektedir. Bu devin bacakları ve kolları -bizim ölçülerimize kıyasla- yüzlerce metre uzunluktadır. Yani materyalist, derin karanlıkta, beyninin içinde taşıdığı evrenle birlikte gezen, nereye gittiğini kimsenin bilmediği koca bir devin insan olduğu sonucuna varır.

Ancak dikkat edilirse, söz konusu dev adamın varlığına inanmak, sadece materyalist felsefenin bir gereğidir. Çünkü gördüğümüz ve dokunduğumuz bedenimizin dışında, bir de hiç ulaşamadığımız maddesel bir bedenin var olduğuna inanmak için başka hiçbir gerekçe yoktur. Böyle bir bedenin varlığına niçin inanalım? Bunun varlığına dair hiçbir kanıt yokken, hiç kimse böyle bir beden görmemiş, duymamış, ona dokunmamış, yaptığı herhangi bir şeyin izine rastlamamış iken, niçin bu garip dev adamın varlığını kabul edelim?

Materyalist felsefeyi körü körüne kabul etmek dışında, böyle hayali bir maddesel adamın varlığına inanmak için bir sebep yoktur.

Hiçbir Zaman Göremeyeceğimiz Bir Dünyanın Varlığını Neden Kabul Edelim?

Sadece sözünü ettiğimiz bu hayali adamın değil, "maddesel dünya" denen teorik alemin varlığına inanmak için de hiçbir kanıt bulunmamaktadır. Bizler sadece zihnimizde yer alan algılarla muhatap oluruz. Bu algılardan farklı bir şeyin varlığını hiçbir zaman görmedik, işitmedik, tadmadık, koklamadık. Böyle bir şeye dokunmadık da. İçinde

yaşadığımız alem, bir algılar alemidir. Bu algıların dışında, bunların fiziksel birer kopyasını oluşturacak ve adına "madde" denecek şeylerin varlığına neden inanalım?

Böyle bir şeyin varlığına inanmak, bir çizgi filmde veya bilgisayar oyununda gördüğümüz sanal karakterlerin, aslında fiziksel bir dünyada yaşadıklarına inanmak gibi bir şeydir. Yani saçma bir düşüncedir. Pembe Panter çizgi filmini izlediğimizde, gerçekten maddesel bir "pembe panter"in bulunduğunu nasıl düşünmüyorsak, beynimizin içindeki görüntü merkezindeki elektrik sinyallerinin maddesel bir karşılıkları olduğunu düşünmemize de gerek yoktur.

Aynı şekilde rüyalarımızda gördüğümüz dünyanın, insanların, cisimlerin maddi karşılıkları bulunduğunu düşünmemize de gerek yoktur. Bunu iddia etmek, akıl dışı olur.

Gördüğümüz, duyduğumuz, hissettiğimiz, kokladığımız veya taddığımız herşey algıdır ve algıdan başka bir düzeyde herhangi bir varlığı yoktur.

His ve Vehim Mertebesinde Yaratılmış olan Madde

Bu durum bizi çok önemli bir gerçeğe götürür: Muhatap olduğumuz dünya bir algılar dünyası olduğuna göre, tüm bu algıları sonsuz bilgi, akıl ve güce sahip olan bir Yaratıcı yaratmakta ve bize göstermektedir. O Yaratıcı, Kuran'da geçen ifadeyle "alemlerin Rabbi" olan Yüce Allah'tır.

Bu büyük gerçeğin daha da açık ifadesi şudur: Tüm varlıkları Allah yoktan yaratmıştır. Ancak tüm varlıklar, İslam alimlerinin ifadesiyle "his ve vehim" mertebesinde, yani birer algı olarak yaratılmıştır. Allah insana Kendi ruhundan üflediği için, insan bu algıların bir kısmını algılar ve bunlara "dünya, evren, madde, cisim" gibi isimler verir. Bu isimleri de zaten insana Allah öğretmiştir. Allah'ın yaratmış olduğu bu algıların hepsi, O'na kayıtsız şartsız boyun eğmiştir ve O'nun dilemesiyle hareket eder. Yaratılmış varlıkların Allah'tan bağımsız bir varlığı yoktur. Ancak Allah gerçektir, diğer herşey O'nun vehim mertebesinde yarattığı hayallerdir.

İslam tarihinin en büyük alimlerinden biri olarak kabul edilen İmam Rabbani, *Mektubat* adlı eserinde bunu şöyle açıklamıştır:

Var olan Allah idi, onunla bir şey yoktu.

Vakta ki, saklı kemalatının zuhura gelmesini murad etti (açığa çıkmasını istedi); isimlerinden her birine bir mazhar (görünme yeri) talep etti. Ta ki, o mazhara, kemalatını tecelli ettire. Onun vücud mazhariyetini ve tevabiini ise, ademden (yokluktan) başka bir şey kabul etmedi. Çünkü... vücudun (varlığın) mukabili ve mübayini (tersi), yalnız ademdir (yokluktur).

Mana üstte anlatıldığı gibi olunca, Sübhan Hak, kemal-i kudreti ile, adem (yokluk) aleminde isimlerden her bir isim için mazharlardan bir mazhar tayin etti. Ve onu, his ve vehim mertebesinde yarattı. Hem de dilediği vakitte ve istediği şekilde... Alemin sübutu (sabitliği), his ve vehim mertebesinde olup hariç mertebede değildir... Hariçte (dışarıda)

dahi, yüce Vacib Zat'ın (Allah'ın) zat ve sıfatlarından başkası da sabit ve mevcud olmaya... *(Mektubat-ı Rabbani, 470. Mektup, çev. Abdulkadir Akçiçek, Çile yayınevi, 1983, s. 517-18)*

İmam Rabbani, bir başka mektubunda ise, tüm maddi alemin sadece vehim mertebesinde yaratılmış olduğunu bir kez daha şöyle vurgular:

Yukarıda şöyle bir cümle kullandım: 'Sübhan Hak'kın halkı (Allah'ın yaratışı), his ve vehim mertebesindedir.' Bunun manası şu demeye gelir: 'Allah-u Teala, eşyayı öyle bir mertebede yaratmıştır ki, o mertebede eşya için his ve vehimden gayrı bir yerde sübut (sabitlik) ve husul (varlık) yoktur. *(Mektubat-ı Rabbani, 357. Mektup, çev. Abdulkadir Akçiçek, Çile yayınevi, 1983, s. 163)*

Dikkat edilirse, İmam Rabbani, bizim gördüğümüz alemin, yani tüm varlıkların "vehim mertebesinde", yani algı düzeyinde yaratıldığını özellikle vurgulamaktadır. Bu vehim mertebesindeki alemin dışında (hariçte) ise sadece Allah'ın Zatı vardır. Gerçekte bu "dışta" (hariçte) kavramı da farazi bir kavramdır; çünkü bir vehmin vücudu yoktur, hacim kaplamaz. İmam Rabbani, "eşyanın" (yani şeylerin, tüm maddelerin) hariçte bir varlığı olmadığını şöyle anlatır:

Hariçte Yüce Hak'tan başka mevcut değildir... Belki de şanı büyük Allah'ın yaratması ile vehim mertebesinde sübut (sabitlik) bulmuştur.... Eşya, hariçte nasıl kendisinin vücudu olmayan bir şey ise, hariçte onun gözükmesi dahi, kendi renksizliği iledir... Eğer onun için bir görüntü sabit olur ise, o vehim mertebesindedir. Eğer onun bir sübutu (sabitliği) var ise, o dahi, yüce Allah'ın vehim mertebesindeki sanatı iledir. Hulasa, onun sabitliği ve görüntüsü tek mertebede olmaktadır. Sübutu bir yerde, görüntüsü dahi ayrı bir yerde değildir... Onun hariçte bir nişanı yoktur ki, orada görünür ola... *(Mektubat-ı Rabbani, 470. Mektup, çev. Abdulkadir Akçiçek, Çile yayınevi, 1983, s. 519)*

Görüldüğü gibi, modern fizik ve fizyoloji sonucunda ulaştığımız teknik gerçekler, bizlere İslam bilginleri tarafından asırlar önce haber verilmiş bir gerçeği teyid etmektedir: Madde bir hayaldir, asıl olan ise maddeyi yoktan var eden Yüce Allah'tır.

Materyalizm: Dünya Hayatının Gerçek Zannedilen Zahiri Yorumu

Burada anlattığımız gerçek, kavrandığında, insanların hayata olan bakışını kökten değiştirecek çok büyük bir sırdır.

İnsanların çok büyük bir bölümü, bu sırdan habersiz yaşar. Gözleriyle gördükleri, elleriyle tuttukları ve adına "madde" dedikleri algıları mutlak birer gerçek zannederler. Bu yanılgıya düşen insanların iki bakış açısı mevcuttur:

1) Materyalizm: Maddeyi mutlak gerçek sanan insanların bir bölümü, madde dışında bir şey bulunmadığını ileri sürer. Bu inancın felsefedeki ismi materyalizm, yani

maddeciliktir. Materyalistler Allah'ın varlığını inkar ederler. Ruhun varlığını ve ölümden sonra yaşamın varlığını da inkar ederler.

2) Yarı Materyalizm: Maddeyi mutlak gerçek sanan insanların bir bölümü de, maddenin dışında da bir varlık boyutu bulunduğuna inanır, ancak yine de maddenin "mutlak varlık" olduğu, diğer varlık boyutunun buna göre daha izafi olduğu zannındadır. Yaygın olarak kullanılan "metafizik" (fizik ötesi) veya "doğa üstü" gibi kavramların altında bu yanılgı yatar. Bu inanca sahip insanlar, maddenin mutlak bir varlığa sahip bulunduğunu, Allah'ın ise (Allah'ı tenzih ederiz) adeta radyo dalgaları gibi olduğunu zannederler. Allah'ın "gökte" veya evrenin bir başka yerinde bulunduğu gibi batıl inanışlar da aynı yanılgının sonuçlarıdır.

Bu iki bakış açısı da büyük bir yanılgıdır ve dünyanın gerçek mahiyetini kavrayamamaktan kaynaklanmaktadır. Allah bu gerçeği Kuran'da şöyle haber verir:

Allah ... O, dilediğine yardım eder. O, güçlü ve üstün olandır, esirgeyendir... Ancak insanların çoğu bilmezler. Onlar, dünya hayatından dışta olanı bilirler. Ahiretten ise gafil olanlardır. (Rum Suresi, 5-7)

Ayette geçen "dışta" kelimesinin Arapça aslı "zahir" kelimesidir. "Zahir" kavramı, "dış görünüm" anlamına gelir. Bunun karşılığı olarak da "batın" kavramı vardır ve olayların dışarıya görünmeyen aslı, iç yüzü anlamına gelir. İnkarcılar dünyanın sadece zahirini bilirler. Bu nedenle Allah'ın varlığını, kudretini, tüm varlıklar üzerindeki hakimiyetini anlayamazlar. Bazısı Allah'ı inkar eder ve materyalist olur, bazısı ise Allah'ın varlığına iman eder, ancak O'nun kudretini kavrayamaz ve yarı materyalist olur. Kuran'da, Allah'ın varlığına inanan, ancak O'nun sonsuz kudretini, herşey üzerindeki mutlak hakimiyetini kavrayamayan ve bu yüzden çeşitli varlıkları Allah'a şirk koşan insanlardan detaylı olarak bahsedilmektedir.

Maddenin bir algı olduğu gerçeğini kavrayan insan ise, bu saydığımız yanılgılardan tümüyle kurtulur ve dünya hayatının batınını bilmiş olur.

Bu batının önemli bir yönü, mekan kavramının ortadan kalkmasıdır.

Mekan Kavramının Ortadan Kalkması

Madde dediğimiz herşey (kendi bedenimiz, etrafımızdaki cisimler, üzerine bastığımız zemin, güneş, gezegenler, yıldızlar vs.) aslında birer algıdır; aynı rüyalarımızdaki gibi. Dolayısıyla bunların gerçekte bir hacmi yoktur. Kapladıkları bir mekan yoktur. Hiçbir cismin kapladığı mekan olmadığı için de, gerçekte "mekan" diye bir kavram yoktur.

Bu gerçeği kavrayan insan, insanların çoğunun içine düştüğü yanılgılardan kurtulur. Bu yanılgıların başında, mekan kavramına olan inançtan kaynaklanan "Allah nerede"

sorusu gelir. İnsanların çoğu, gördükleri cisimlerin birer mekan kapladıklarını düşündükleri için Allah'ı (Allah'ı tenzih ederiz) uzakta, gökte veya evrenin bir başka köşesinde zannederler. Bu cahilce inanış, Kuran'da Firavun kıssasında belirtilmektedir. Firavun, Mısır'ın Rabbinin kendisi olduğunu iddia ederken Allah'ın gökte olduğunu iddia etmiştir. Bunu haber veren ayetlerde şöyle buyrulmaktadır:

Firavun (alayla) dedi ki: "Ey Haman, bana yüksek bir kule bina et; belki o yollara ulaşabilirim, göklerin yollarına. Böylelikle Musa'nın ilahına çıkabilirim... (Mümin Suresi, 36-37)

Oysa gerçekte, Allah'tan başka bir varlık olmadığı için, Allah her yerdedir ve herşeyi kuşatmıştır. Bu gerçek bir Kuran ayetinde şöyle açıklanır:

Doğu da Allah'ındır, batı da. Her nereye dönerseniz Allah'ın yüzü (kıblesi) orasıdır. Şüphesiz ki Allah, kuşatandır, bilendir. (Bakara Suresi, 115)

Allah her yerde olduğu için, bize başka herşeyden daha yakındır. Bu, insanların çoğunun aldandığı "mesafe" algısını ortadan kaldıran bir gerçektir. İnsanlar genellikle kendi bedenlerinin yanında gördükleri varlıkları "yakın" olarak adlandırırlar. "Size en yakın cisim nedir" diye sorulsa, buna, "kıyafetlerim, saatim, gözlüğüm" diye veya "kendi bedenim" diye cevap vereceklerdir. Oysa Allah insana tüm bu sayılanlardan daha yakındır. Bir Kuran ayetinde bu sır şöyle haber verilir:

Andolsun, insanı biz yarattık ve nefsinin ona ne vesveseler vermekte olduğunu biliriz. Biz ona şahdamarından daha yakınız. (Kaf Suresi, 16)

Bu gerçeği kavrayan insan, Allah'ın kendisinin tek dostu, tek velisi, tek yardımcısı olduğunu anlar. Böylece Kuran'ın ilk suresi olan Fatiha Suresi'ndeki **"Biz yalnızca Sana ibadet eder ve yalnızca Sen'den yardım dileriz"** şeklindeki duanın sırrına vakıf olur. Aynı şekilde, dünyadaki tüm işlerin Allah'ın dilemesiyle gerçekleştiğini, O'nun belirlediği kadere göre işlediğini, hiçbir insanın ve varlığın Allah'ın iradesi dışına çıkamayacağını da anlar. Bu, aşağıdaki Kuran ayetinde bildirilen sırrın kavranmasıdır:

Göklerde ve yerde bulunanlar O'nundur; hepsi O'na 'gönülden boyun eğmiş' bulunuyorlar. (Rum Suresi, 26)

Mekanın bir algı olduğunun anlaşılması, ahiret hayatının nasıl yaşanacağı konusundaki yanlış anlama ve kuşkuları da ortadan kaldırır. Ahirete inanmayan ya da ahiretin varlığı konusunda kuşkusu bulunan insanların çoğu, son derece sabit ve kararlı sandığı evrenin nasıl yok olup da, bunun yerine cennet ve cehennemi içeren yepyeni bir

alem kurulacağını anlayamaz. Oysa sabit ve kararlı sandığı evren, Allah'ın onun ruhuna gösterdiği bir algılar bütününden ibarettir. Bir algının yok olup, yerine bir başkasının insana verilmesi ise Allah için çok kolaydır. İnsan gece uyuduğunda gördüğü rüyadan nasıl bir anda uyanabiliyor ve bambaşka bir aleme ("gerçek dünya" sandığı bu dünyaya) geçiş yapabiliyorsa, dünya hayatından ahiret hayatına da o şekilde geçiş yapacaktır. Sabit ve kararlı sandığı, oysa gerçekte Allah'ın her an yaratmasıyla ayakta duran evren, büyük bir kıyametle yok olacak ve ardından cennet ve cehennem yaratılacaktır.

Maddenin bir hayal olduğunu, mekan diye bir şey olmadığını, Allah'ın his ve vehim mertebesinde yarattığı bir dünyada yaşadığını anlayan insan, daha pek çok büyük sırra vakıf olur. İnsanların çoğundan farklı olarak, "sebepler" (yani Allah'ın yarattığı olaylar ve varlıklar) arasında boğuşmaktan kurtulur. Sebeplere ancak fiili dua olarak başvurur. Gerçekte ise her hayrın ve şerrin Allah'tan olduğunu bilir ve her işinde O'na dua edip O'ndan yardım ister. Mal ve mülk hırsına kapılmaz. İnsanların gözlerinde büyüttükleri malların ve mülklerin; örneğin görkemli evlerin, lüks arabaların, pahalı giysilerin, önemli makamların sadece birer hayal olduğunu bildiği için bunlara bir değer vermez. Bilir ki Allah bu gösterişli süsleri insanları denemek için yaratmıştır. Bunları dileğine verir, dileğinden geri alır.

Maddenin ve mekanın bir hayal olduğunu anlayan insan, Allah'tan başka herhangi bir varlıktan korkmaktan da kurtulur. Gördüğü herşey Allah'ın yarattığı algılardır ve Allah'ın izni olmadıkça hiç kimse ona bir şey yapamaz. Kendisinden çekinip-korkulmaya layık olan tek varlık Allah'tır. Bunu kavrayan insan, Allah'ın **"Onlar Allah'ın risaletini tebliğ edenler, O'ndan içleri titreyerek-korkanlar ve Allah'ın dışında hiç kimseden korkmayanlardır" (Ahzab Suresi, 39)** ayetiyle tarif ettiği peygamberlerin üstün ahlakına kavuşmuş olur.

Allah'ın Belirlediği Sebep-Sonuç İlişkileri

Maddenin ve mekanın bir hayal olduğunu anlayan insan, diğer insanların bilmediği çok önemli bir sırrı daha kavrar: Dünyada geçerli olan sebep-sonuç ilişkileri, maddenin fiziksel özelliklerinin sonucunda veya insanlar arasındaki ilişkilerin neticesinde oluşmamaktadır. Madde bir algı olduğuna göre fiziksel bir etki sahibi olamaz. Her fiziksel etki, ayrı ayrı hayal olarak yaratılır. Örneğin atılan bir taş camı kırmaz; taşın atılması ve camın kırılması görüntüleri ayrı ayrı yaratılır. Gemileri suda yüzdüren "suyun kaldırma kuvveti" veya kuşları havada tutan "havanın kaldırma kuvveti" de birer hayal olarak yaratılır. Dolayısıyla aslında bu gibi "kuvvetler"in hepsi, gerçekte Allah'a aittir. Bu gerçeğe Kuran ayetlerinde şöyle dikkat çekilir:

Onlar, üstlerinde dizi dizi kanat açıp kapayarak uçan kuşları görmüyorlar mı? Onları Rahman'dan başkası tutmuyor. Şüphesiz O, herşeyi hakkıyla görendir. (Mülk Suresi, 19)

Görmedin mi, Allah, yerdekileri ve denizde onun emriyle akıp giden gemileri, sizin yararınıza verdi. Ve izni olmadıkça, göğü yerin üstüne düşmekten alıkoyar. Şüphesiz Allah, insanlara karşı şefkatlidir, çok merhametlidir. (Hac Suresi, 65)

Bu sırrı kavrayan müminin diğer insanlarla olan ilişkileri de, insanların çoğunun kabul ettiği sebep-sonuç ilişkilerinden farklı şekilde gelişir. Tüm insanları ve onların kaderlerini Allah yaratmıştır ve bu nedenle insanlar arasındaki sebep-sonuç ilişkileri de Allah'ın belirlediği şekilde olur. Örneğin bir ayette, Allah şu sırrı haber verir:

Ey iman edenler, üzerinizdeki (yükümlülük) kendi nefislerinizdir. Siz doğru yola erişirseniz, sapan size zarar veremez. Tümünüzün dönüşü Allah'adır. O, size yaptıklarınızı haber verecektir. (Maide Suresi, 105)

Eğer Müslümanlar doğru yola erişirlerse, sapanlar onlara kesinlikle zarar veremeyeceklerdir. Bu, Allah'ın bir kanunudur, ancak sadece O'nun kudretini kavrayan ve O'na layıkıyla iman eden müminler için geçerlidir. Bir diğer ayette, Allah'ın bir başka kanunu şöyle haber verilir:

Erkek olsun, kadın olsun, bir mü'min olarak kim salih bir amelde bulunursa, hiç şüphesiz Biz onu güzel bir hayatla yaşatırız ve onların karşılığını, yaptıklarının en güzeliyle muhakkak veririz. (Nahl Suresi, 97)

Bunun gibi diğer pek çok sır, iman edenler için dünyayı bambaşka bir yere çevirir. İnkar edenler için dünya hayatı (sahip oldukları tüm mal, mülk, makam ve ihtişama rağmen) türlü sıkıntı, korku, endişe ve gerilimle dolu bir azap yeri iken, müminler için cennetin bir numunesine dönüşür.

Sonuç

Bu kitapçıkta, diğer bazı kitaplarımızda detaylı olarak incelediğimiz "maddenin aslı" konusunu farklı bir açıdan inceledik. *(Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya, Hayalin Diğer Adı: Madde, Kültür Yayıncılık, 2001)*

Kuledeki küçük adam örneği bize ilginç bir gerçeği göstermektedir:

Eğer maddenin fiziksel bir gerçeklik olarak var olduğuna inanıyorsanız, o zaman sizin gerçek bedeniniz, şu anda gördüğünüz bedeniniz olamaz.

"Dışarıda", yani zihninizin dışında, hiç görmediğiniz, hissetmediğiniz bir başka beden daha olmalıdır.

Ve bu beden, sizin şu anda gördüğünüz bedeninizden kat kat daha büyük bir "dev"dir.

Siz de, adeta bir kulenin tepesindeki kapalı bir odaya hapsedilmiş bir mahkumsunuzdur.

Bir başka deyişle, büyük ihtimalle hayatınızın başından bu yana kabul edegeldiğiniz "bedenim bu dünyanın üzerinde yaşıyor, ben de bedenimden dışarı bakıyorum" şeklindeki varsayım, hatalıdır. Böyle bir şey mümkün değildir.

Bundan daha akılcı olan sonuç ise, "kule" diye bir şey olmadığını kabul etmektir. Çünkü bunun varlığına dair hiçbir kanıt yoktur. Bize böyle bir şeyin varlığını düşündüren tek neden, maddenin varlığına olan önyargıdır.

Bu önyargıdan kurtulduğumuzda ise dünyanın gerçekte çok daha farklı bir yer olduğunu kavrarız:

Gördüğümüz ve hissettiğimiz herşey, Allah'ın bizim ruhumuza gösterdiği algılardır. Tek mutlak varlık ise, herşeyin Yaratıcısı olan, alemlerin Rabbi Yüce Allah'tır.

EK-I

KULEDEKİ ADAM
HAKKINDA YORUMLAR

Günümüzdeki Bilim Adamları ve Düşünürlerin Bu Konudaki Yorumları

Elinizdeki kitap yayına hazırlanırken, burada açıklanan gerçekler hakkında bazı bilim adamları ve düşünürlere sorular yöneltilmiştir. Batı'daki saygın üniversitelerin öğretim üyelerine internet üzerinden gönderilen mesajlarla, kendilerine maddenin aslına ulaşamadığımız gerçeği açıklanmış ve konudaki yorumları sorulmuştur. Cevap verenlerin büyük bölümü, bunun çok önemli bir konu olduğunu, materyalist düşüncenin bu soruya bir cevap getiremediğini, kendilerinin de bu konuda bir açıklama yapamadıklarını belirtmişlerdir. Aşağıda, bu cevapların bir kısmı yer almaktadır. (Mesajlar, İngilizce orijinallerinden tercüme edilmiştir.)

Dış dünyanın, beynin uyarıları nasıl yorumladığı ile hiç ilgisi olmaması da mümkündür. Bana göre her açıdan karşılık bulması için en kolay yol, aynı olmasıdır. Bu nedenle algılayışımız dış dünyanın tıpatıp aynısı olmasa da buna çok yakın olmalıdır. Fakat yine de hiçbir "dış dünya" olmaması olasılığı hala söz konusudur. Beynimiz su dolu bir teneke içinde yüzerken, bir bilgisayar sinirler boyunca elektrik impulsları gönderiyor olabilir.

Peki ya insanlar bu konudan neden rahatsız oluyor sorusuna gelince. Sanırım insanlar dış dünyada kendilerine bir yer bulmakla çok fazla uğraşıyorlar ve kendi bilmedikleri sanal bir dış dünyada kendi yerlerini aramak istemiyorlar.

Bu çok ilgi çekici düşünceler için teşekkürler.

Denis Cousineau
Denis Cousineau
Montreal Üniversitesi, KANADA
Psikoloji Bölümünde Doçent

…teşekkürler! Değindiğiniz noktalar hayranlık verici… İnsanlar güvendikleri şeyin, düşündükleri somut gerçeklik olmadığını düşünmek istemezler veya inançlı kişilerse nefislerinin sorgulanmasını istemezler.

Fakat bana göre inanç ve bilim karşıt olamaz ve öyle de değiller. Bunlar gerçekliği bilmenin farklı yolları. Fakat her ikisi de tek bir Yaratıcıdan olduğu için sonuçta anlaşmazlığa düşmeleri mümkün değildir. Bu nedenle bilim adamlarına yaratılış hakkındaki keşifleri konusunda müteşekkir olmalıyız ve Yaratıcının bizim bilgimiz dışında, ifademiz dışında olduğunu unutmamalıyız. Çünkü Yaratıcı sonsuzdur ve yaratılanlar ise sonludur…

Bu ilgi çekici bilgi için teşekkürler.

Jill Raitt
Jill Raitt
Dini Çalışmalar Bölümü Profesörü
Missouri Üniversitesi, Columbia

Bunlar iyi sorular. Felsefecilerin uzun süredir sorduğu sorular. Bu soruları Descartes farklı bir biçimde sormuştu. Bunlar belki de beynin tüm algılarımızın nedeni olmadığını gösteriyor. Fakat bu başka soruları da akla getirecektir. İnsanlar korkuyor. Neden mi? Hızlı bir hipotezde bulunursak, çünkü bu onlara yeni olan bir konu ve algılarının kendilerine söylediklerine, yaşam biçimlerine ve rehber aldıklarına ters düşüyor.

Başarılar.

Jean-Guy Nadeau
Teoloji Bölümü
Montreal Üniversitesi, Canada

... Bizim "gerçekliğimizin" beynimizin algıyabileceği ile renklendirilmiş olduğu gerçeğinde haklısınız. Örneğin fiziksel dünyada renk denilen bir şey yoktur. Renk, beynimizin elektromanyetik radyasyona ait farklı dalga boyları hakkında yaptığı yoruma dayanan psikolojik bir fenomendir. Buna rağmen renk bizim gerçekliğimizin önemli bir parçası olarak kalır ve beynimizi, tüm dünyamızı bununla doldurur.

Aynı konu diğer algı kipleri için de yapılabilir….

Başarılar ve teşekkürler.

Boehm, Gary
Psikoloji Bölümü
Texas Christian Üniversitesi, Texas

Etkileyici... Dürüst olarak benim çalışma alanımın bu büyüleyici problemin bilimsel karmaşıklığını anlamamı zorlaştırdığını söyleyebilirim. Sorunuza göre insanlar neden bundan korkuyor, belki de insanlar anlayabildikleri şeyleri incelemek isterler ve anlamadıklarında bu onları korkutur…

Jane Marie Law
Cornell Üniversitesi, New York

... Ben şahsen insanların ruh olduğuna inanıyorum; maddi olmayan şeyler vücudlarımıza öyle bir şekilde bağlanmıştır ki hissetmemiz, düşünmemiz vb.leri beynimizin ve merkezi sinir sistemimizin fiziksel durumuna bağlıdır. Ama bu ters bir bakış açısıdır. Birçok kişi insanların maddi şeyler olduğunu, büyük bir et olduğunu düşünür. "beyindeki mesajı gören kişi kimdir" sorunuza şöyle cevap verirler: "Siz, bu büyük et beyninizde belirli elektrik şekilleri oluştuğunda görürsünüz". Bazıları görsel deneyimin yalnızca elektrik şekli olduğunu söyler. Bu görüşe göre yeşili görmek için beyninizde yalnızca belirli bir elektrik modeli olması yeterlidir, başka bir şeye gerek yok. Diğerleri, görme hissinin maddeden ayrı olmasına rağmen elektrik şekillerinden çıktığını düşünüyorlar.

Ben şahsen beyinlerimizin inanma, ümit etme, hissetme vb.lerini yaşadığına inanmıyorum. Ben "ben"im bunları yaptığına inanıyorum ve ben kendi beynim değilim. Beynime yakından bağlıyım; o kadar yakın bağlıyım ki beynimde oluşan bir hasar bütün herşeyi yapmamı engeller. Ama beynimden farklıyım. Ben neyim? Ben şeyleri görüyorum, ben bir ruhum.

Tom Crisp
Felsefe Bölümü
Notre Dame Üniversitesi, Indiana

İnsanlar günlük yaşamlarında rahatsız olmayı sevmezler. Düzen isterler, kontrollü olmak isterler, şeylerin kendi istedikleri gibi olmasını isterler. Güvensizlikle uğraşmak istemezler, cevap alamamaktan korkarlar. Maddi durumlarına, sosyal konumlarına yapışırlar. Eğer bir dış gerçeklik olmazsa bütün bunları kaybederler. Ve insanlar yalnız kalmaktan korkarlar, bütün problemlerle kendi başlarına uğraşmaktan korkarlar. Kendi düşünce güçlerine güvenmezler ve özgür değildirler. Ve kim olduklarını tam bilmezler, kendilerini dışarıdaki şeylerle tanımlarlar. (İnsanların bu konuları konuşmaktan kaçmalarının) Sebebi bu.

Birte Schelling

... Ben şahsen dış dünyanın bizim kendi deneyimlerimize tam uyduğu şeklinde bir kanıt olduğuna inanmıyorum hatta bir dış dünyanın olduğuna dair kanıt olduğuna da inanmıyorum. (bunun güvenirliliğini kanıtlamak için de hislerimize başvurmak zorundayız)...

John Heil
Felsefe Profesörü ve Bölüm Başkanı
Davidson College, North Carolina

EK-II

EVRİM YANILGISI

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir "tasarım" bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık "bilinçli tasarım" (intelligent design) kavramıyla açıklamaktadırlar. Söz konusu "bilinçli tasarım", tüm canlıları Allah'ın yaratmış olduğunun bilimsel bir delilidir.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: "Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür." 1

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: "Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır." 2

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. 3

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. 4

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? 5

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10950'de 1'dir. Ancak matematikte 1050'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, Scientific American dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. 6

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler

hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve Türlerin Kökeni adlı kitabında "Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı. 7

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin Türlerin Kökeni adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. 8

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rasgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. 9

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır.

Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara "ara-geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, Türlerin Kökeni'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. 10

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. 11

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci Biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci

sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. 12

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1— Australopithecus

2— Homo habilis

3— Homo erectus

4— Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. 13

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder. 14

Evrimciler "Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. 15

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. 16

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. 17

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. 18

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri

biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar (doğal şartlarda oluşumu mümkün olmayan) amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10-950 olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne

gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. 19

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının

eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, pofesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, eski Mısırlıların Güneş Tanrısı Ra'ya, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

... Kalbleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah bir başka ayetinde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayetler şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la - Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetteki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayette de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan Malcolm Muggeridge böyle bir durumdan endişelendiğini şöyle itiraf etmektedir:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak,

bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. 20

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

Dediler ki: "Sen yücesin, bize öğrettiğinden başka
bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen,
hüküm ve hikmet sahibi olansın."
(Bakara Suresi, 32)

NOTLAR

1 Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2

2 Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196

3 "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330

4 Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7

5 Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40

6 Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78

7 Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189

8 Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184

9 (B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.

10 Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179

11 Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133

12 Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197

13 Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, c. 258, s. 389

14 J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992

15 Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272

16 Time, Kasım 1996

17 S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30

18 Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19

19 Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28

20 Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43